Ч. 13. Второк 1 лютого (18 січня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Положене на Угорщинї.

В угорскім соймі вела ся дальше дискусия над королївским письмом іменуючим кабінет ґр. Кін-Гедерваріого.

П. Голльо заявив, що палата повинна ухвалити кабінетови ґр. Кін-Гедерваріого заяву недовіря, аби показати Коронї, що іменоване кабінету парляментарного не розвязує кризи.

По промовах пп. Банфіго і Петра дискусию замкнено, бо прочі бесїдники вичеркнули ся зі спису.

Пп. Андраши і Кошут виголосили кінцеві промови, почім приступлено до голосованя.

Внесенє п. Андрашого відкинено. Голосували за ним лиш партия конституцийна і посли немадярскі.

Також відкинено внесенє румуньского п. Міхалїого.

Внесенє п. Юшта о заявленє кабінетови вотум недовіря принято значною більшостию. Голосували за ним: партия Юшта, партия Кошута, радикальні Серби і пп. Банфі, Шандор і Лясьо. (Гучні оплески.)

Ґр. Кін-Гедерварі встає з місця, аби забрати голос. Оклики: „Насамперед мусите голосувати над внесенєм п. Кошута".

Внесенє то звучить:

„Президент міністрів заявив, що опирає ся на засаді спільного банку. Супротив того заявляє сойм, що уважає пожиточним для інтересів краю заснованє окремого банку і що сильно обстає при жаданю утвореня такого банку".

Внесенє п. Кошута принято такою самою більшостию, що й внесенє п. Юшта. (Гучні оплески.)

Голоси до ґр. Кіна: „Тепер можете їхати до Відня!"

Ґр. Кін-Гедерварі забирає голос. Великий крик на лївици. Коли втихомирило ся, ґр. Кін заявляє, що ухваленє вотум недовіря кабінетови сотворило нову ситуацию. Єсть така можливість: або щоби кабінет подав ся до димісиї (гучні оплески), що однако не було би відповідне, або розвязати палату.

Зриває ся в цїлій палатї величезна буря, так що не чути голосу бесїдника.

Коли втихомирило ся, ґр. Кін заявляє, що рішенє правительства полишає на пізнїйше, а поки що передає предсїдателеви до відчитаня рескрипт Монарха.

Великий крик і обуренє.

Віцепрезидент Раковский, коли крик притих, велїв відчитати королївский рескрипт о відроченю сойму до дня 24 марта.

Серед криків обуреня виходять міністри з салї.

По скінченім засїданю і по виходї міністрів з салї, крик тревав дальше. Коли трохи успокоїло ся, заявив віцепрезидент Раковский, що мусить перед усїм проголосити ухвалу палати що до відчитаня письма Монарха. Письмо то буде відтак відослане до палати панів.

Пос. ґр. Теодор Баттіяні серед оплесків лївиці стверджує, що розвязанє або відроченє палати в хвили, коли буджет не єсть ухвалений, противить ся конституциї. Робить отже внесенє, аби палата ствердила то своєю ухвалою.

Пп. ґр. Аппоний і Мольнар прилучують ся до того внесеня.

П. ґр. Андраші також гадає, що відроченє палати противить ся конституциї.

Віцепрезидент Раковский стверджує, що письмо Монарха принято до відомости і буде оно відослане до палати панів.

ПІРАТ.

З англїйского — капітана Маррията.

I.

Біскайский залив.

То було коло кінця місяця червня 179... коли по незвичайно сильній в тїй порі року бурі в Біскайскім заливі почали гнївні филї поволи втихомирювати ся. Ще перекочували ся тяжко і від часу до часу завивав вітер з незвичайною силою, немов би хотїв наново розпочати борбу, але згодом слабла єго сила і темні, вислані перед ним до борби хмари утїкали на всї сторони перед могучими лучами сонця, котрих побідоносне сьвітло побило і розігнало їх великі маси. І коли сонце своє яркє проміннє кинуло в долину глубоко у води Атлянтийского океану, в тім місци, в котрім маємо розпочати ся наше оповіданє, не було там видко крім одної ледви слїдної точки нічо більше, як лиш одно безмежне поле води, як далеко людске око засягне. Ми сказали крім одної одинокої точки: бо в серединї того просторого а однако так величавого виду були останки корабля. Кажемо останки, бо був то лиш кадовб корабля, що позбавлений маштів і продіравлений, наповнений більше як до половини водою, котрого горішну часть що кілька хвиль заливали филї, лиш з рідка виринав, доказуючи тим, що ще не погиб. Але ті хвилї рідко приходили, бо що хвилї кидали ся на него маси води і кадовб корабля порипав під ними, доки аж не сплили по покладї і він знов міг трохи в гору піднести ся.

Кілько то тисяч кораблів, кілько міліонів найшло послїдне своє пристановище на днї всьо поглощуючого океану! Яка копальня золота мусить бути загребана в єго піску, які богатства криють ся під єго скалами — того ніхто не знає, ніхто не скаже до кінця житя нашої землї. Однако хоч як великі страти людского майна криють ся на днї моря, то найчастїйше страта та була викликана незнанєм перших природних прав, а то прав тяжкости. Корабель, о котрім ми згадували, був після всякої імовірности в надзвичайно небезпечнім положеню, подобав на потапаючого, що хапає ся ще стебла; але в дїйсности був певнїйший перед затоненєм в глубину моря, як неоден хороший скороїдучий корабель, котрого затревожені подорожні думають лише о тім, аби як найскорше дістати ся до якої пристани.

Був то „Черкес", що виїхав з Нового Орлеану, хороший, добре заосмотрений корабель, з набором складаючим ся в переважній части з бавовни. Капітан після звичайного розуміня був добрим командантом, корабельна служба складала ся з відважних і спосібних моряків. Коли переїздили Атлянтийский океан, захопила їх вгадана нами буря і загнала в Біскайский залив, де як ми пізнїйше подрібно розкажемо, корабель зістав позбавлений щоглїв і передіравлений, так що всї зусиля, аби недопустити води до середини, були безуспішні. Минуло вже пять днїв від коли налякана моряцка служба покинула свій корабель на двох човнах. З тих одно затонуло і всї, що на нім були, найшли смерть у филях, судьба другого човна була незвістна.

Ми згадали, що служба покинула корабель, не кажучи однако тим, щоби на кораблї не лишило ся ніякого живучого єства. Коли би так було, то не забирали би читачам непотрібно часу описанєм мертвої річи. Хочемо писати о житю — і таки тут на тім розбитім кораблї, котрим море бавило ся як мячем, було слїдне ще житє. В кухонній перегородї „Черкеса", уміщеній над покладом, на щастє незвичайно сильній, так що могла оперти ся напорови филь, полишили ся три живучі єства, мужчина, женщина і дитина. Перше з двоїх належало до того погордженого людского племени, котрому так довгі віки судило ся, що поривали єго з горячих країв Африки, аби далеко від своєї вітчини працювати, а плоди своєї працї давати збирати иншим. Дитина, що лежала при груди женщини, була европейского походженя. Але що надармо силувала ся видобути корм з вичерпаної груди своєї мамки, виглядала мов нежива. Бідній Муринцї сплывали гіркі сльози по її чорних лицях, коли від часу до часу притискала до своєї груди дитину, або заслоняла її перед заливаючими корабель филями. Крім свого легкого тягару не журила ся она нічим иншим, не говорила анї слова, хоч трясла ся від студени і хоч вода била єї аж по колїна, кілько разів филї зали-

Відтак піддає під голосоване внесене п. Баттіяні'ого. За внесенєм тим голосували: партиї Юшта і Кошута і партия людова, против партия конституцийна. Вислід голосованя викликав великий крик.

Предсідатель замикаючи засіданє заявляє, що на основі королївского письма відбуде ся слідуюче засіданє дня 24 марта.

Як з Будапешту доносять, президент кабінету ґр. Кін-Гедерварі виїхав зараз по засіданю, в пятницю вечером до Відня, аби представити цісареви положенє на Угорщині і засягнути поради.

Новинки.

Львів, дня 30 січня 1910.

— **Краєва Рада шкільна** перенесла заступників учителів між иншими: Адама Дрозду з філії VII гім. у Львові до IV гім. у Львові; Матвія Назаркевича з академічної гімназиї у Львові до філії тоїже гімназиї; Кар. Папе з гім. в Стрию до VIII гім. у Львові; Вас. Левицкого з гімназиї в Ярославі до руск. гімн. в Перемишли; Володим. Костецкого з гімн. в Сокали до гімн. II у Львові; Альфр. Райха з гімназ. в Сокали до гімн. V у Львові; Мар. Стецкова з I гімн. в Станиславові до філії гімн. IV у Львові і Станисл. Тировича з гім. в Сяноці до філії гімн. VIII у Львові.

— **Нові посади в судах.** Президия львівської апеляциї одержала рескрипт Міністерства справедливости, що системізує цїлий ряд нових посад. Помноженє персоналу обіймає посади судейскі і канцелярийні. Судовий персонал буде побільшений о 31 судових радників, 20 повітових судиїв (секретарів і 37 судиїв (ад'юнктів), дальше 16 старших канцелярийних офіциялів і 50 офіциялів або канцелістів судових вкінци 55 канцелярийних помічників (писарів). Всї ті посади будуть обсаджені в часї 4 лїт (до 1913 р.)

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних розпічнуть ся перед комісиєю іспитовою в Перемишли дня 21 лютого с. р. Поданя треба вносити найпізнійше до дня 10 лютого.

— **З тов-а „Сільский Господар“.** В Жовкві відбудуть ся дня 3 лютого в комнатах „Віри“ перші загальні збори філії тов. „Сільский Господар“. Початок о 2 год. по пол. Економічний реферат виголосить пос. о. Онишкевич. Вечером від 6 год. відограють члени читальнї „Просьвіти“ комедию Карпенка Карого „Мартин Боруля“. — В Мельници відбудуть ся дня 2 лютого перші загальні збори філії „Сільского Господаря“. Початок о 2 год. по полудни.

— **Загадочне самоубийство.** В домі о. Хомина в Шульганівці чортківского повіта, був домовим інструктором Стефан Луговий, студент II р. прав. Дня 12 січня вийшов около 4 год. по полудни в часї великої сніговиці з дому. Коли вечером помічено его неприсутність, стали за ним глядїти і тоді стверджено, що в комнатї нестало на своїм місци револьвера. На другий день зателеграфовано до его родини, між иншими й до брата, пароха в Б., але наспіла відповідь, що там его нема. Переглянено его куфер і папери, але не знайдено нічого, що вказувало би на его постанову. Був загальний здогад, що тут зайшло самоубийство, лиш брат его, о. В. Л., котрий приїхав до Шульганівки, не хотів в се вірити, знаючи Стефана хлопцем розумним і веселим. Повідомлена жандармерия розпочала глядане за пропавшим. Зігнала майже цїле село, уставила людий в довгий ряд і так всї рушили фронтовою лінією в поле. За якої пів години побачено коло цвинтаря в ярі чобіт, що виставав з снїгу, а в слїд за тим знайдено скостенїле та замерзле тїло нещастного молодця. Лежав в снїгу з простріленою головою, держачи в руцї маленький револьвер. Тїло перенесено до поблизької дзвіницї, а на другий день похоронено. Що було причиною самоубийства, нїхто не годен вгадати. Покійний був до послїдної хвилї веселий і нїчим не зраджував свого наміру.

— **Чи убийство, чи наслідки пиянства?** В поли межи Викотами а Надибами під Самбором найдено минулого тиждня труп страшно покалїченого. В трупі розпізнано господаря з Надиб, Михайла Ярему, а дальше стверджено, що тойже попередного дня був у Викотах вечером в коршмі, випив значну скількість горівки, сварив ся зі своїм шваґром і пізно в ночи вийшов з коршми. Чи він став ся жертвою страшних наслїдків алькоголю, чи може убийства викаже слїдство, яке ведуть в сїй справі жандармерия і власти судові.

— **Дрібні вісти.** Товариство „Ярославин“ в Тернополи устроює дня 12 с. м. великі вечерницї костюмові з равтом в комнатах „Бесїди“. — Читальня „Просьвіти“ в Мельници устроює в суботу дня 2 лютого вечерницї з танцями. Початок о 8 год. вечером. — Ст. Чайковский, лїт 18, уживаючи санкового спорту на ул. Кадетскій у Львові потовк ся онеоди так тяжко, що аж поготівля ратункова мусїла відставити его до шпиталю. — Презесом ради повітової в Добромили вибрано вже четвертий раз п. Павла Тишковского, а віцепрезесом п. Віктора Журовского. — Марию Гениґ, жінку посесора фільварку в Митулинї, котра по однїй з більших пияцких авантур з своїм чоловіком хотїла дня 29 вересня м. р. застрілити свого мужа, але через необачність пострілила так тяжко селянина Атанизи Погорільця, що той в кілька днїв опісля номер, засудив львівский суд на кару 4-місячного арешту.

— **Судова розправа** з політичною закраскою розпочала ся минулої суботи перед судом присяжних у Львові. Яко обжалований ставав п. Семен Горук, одвічальний редактор „Руслана“, обжалований дром Мариняном Глушкевичем, судиєю в Бродах (тепер в дисциплїнарнім слїдстві) о обиду чести. Др. Глушкевич почув ся обидженим замітами зробленими єму в новинцї п. з. „Автентическія разоблаченія“, поміщеній в „Русланї“ ч. 109, з 30. мая м. р., а се тими місцями, де єму закинено, що в Петербурзї казав себе титуловати поетом, так, що аж ґр. Бобриньский питав „какой с нево поет?“; друге, що жінку лишив в готели, а сам з „чемоданом“ заїхав до тїсної хати ґр. Бобриньского, що аж ґрафиня „крутила носом“, а співучастники поїздки взяли єму се за зле; третє, що на бенкетї в Кронштадї вніс тоаст в честь російскої армії і позволив собі на деякі неуміснї порівнаня з австрийскою армією, що се аж обурило присутних рос. офіцирів. Трибунал складали рад. Рибіцкий, яко предсїдатель і радники Вісьлоцкий та Берзон яко вотанти. обвинитель явив ся в супроводї др. Сокала зі Стрия а обжалованого боронив др. Старосольский. По відчитаню акту обжалованя заявив обжалований, що до вини не почуває ся, що помістив донись по зрілій розвазї і переведе доказ правди сьвідками, яких імена подасть его оборонець. Тоді забрав голос др. Старосольский і навів цїлий ряд, що мають доказати правдивість тих замітів. Зажадав також зарекві́рованя актів суду чести з 35. п. краєв. оборони з Золочева, де веде ся в тій справі дисциплїнарка проти др. Глушкевича яко резервового офіцира. Др. Сьокало, яко заступник обвинителя, спротивив ся покликаню всїх сьвідків, а лише згодив ся на зареквірованє актів войскового суду чести. Трибунал по нарадї допустив переведенє доказу правди і згодив ся на переслуханє сьвідків поданих оборонцем, як: ґр. Бобриньского в Петербурзї, пп. Ос. Волїньского, адв. др. Павенцкого, адв. др. Добряньского, ред. Пелеха, емер. проф. Антоневича, ревід. скарбу Лєсоладского, проф. черновецкого унів. о. др. Козака, о. пос. Давидяка, пос. др. Глїбовицкого, пию М. Колянковску і пню Б. Гумецку. За те трибунал відкинув внесенє оборони на відчитанє „поезий“ п. Глушкевича і чисел „Галичанина“ та „Нового Времени“, в яких писано про тоасти п. Глушкевича. На тім предсїдатель трибуналу відрочив розправу до покликаня сьвідків.

— **Процес Боровскої**, вельми сензацийний своїм змістом, закінчив ся ще сензацийнїйше — єї увільненєм, хоч остаточно можна було того й сподївати ся, позаяк безпосередного доказу, що она дійстно убила Левицкого, не можна було поставити. Оборонець Боровскої др. Шаляй говорив три години, а взиваючи при кінци своєї бесїди судиїв присяжних, щоби в своїм вироку руководили ся великодушною гадкою прощеня, згадав о ґр. Потоцкій, котра подала просьбу до трону в обороні того, котрий забрав їй то, що було найдорожшого. Заступник родини Левицкого і прокуратор зрекли ся опісля голосу, а так само і Боровска і на тім відрочено розправу в суботу до пополудня.

Пополудни запанувала перед судом така глота, що полїция мусїла сильним кордоном

вали поклад. Студінь і страх змінили краску єї лиця, що була тепер жовтава а радше мідяна.

Мужчина, товариш єї недолї, сидів напроти неї на зелїзній лавцї в середині кухонної перегородки, звичайно сопяшнім і теплім місци, котре однак тепер було лиш прибіжищем для нещасливого, перемерзлого і утомленого. І він від многих вже годин нїчого не говорив; его утомлені черти лиця, грубі, далеко поза запалї лиця вистаючі уста, високі поличкові кости, що виставали мов роги, очи, в котрих крім білка мало що було видко — одним словом цїла стать представляла о много нужденнїйший вид, як женщина, котрої думки були обернені лише на дитину а не на власну особу. Однако сила відчуваня его була все ще остра, хоч его тїлесні сили видавали ся вичерпані.

— Ох горе — скрикнула женщина по довгім мовчаню слабим голосом, а єї голова від утомленя повисла на зад.

Єї чорний товариш не відповів нїчого, але збуджений покликом, похилив ся наперед, відхилив трохи двері і виглянув в напрямі, звідки віяв вітер. Піна морскої филї, що ударила в него, засліпила его очи; він зітхнув і упав на своє давне місце.

— Що ти гадаєш, Коко? — спитала Муринка, розкривши дитину і схиливши до неї голову. Погляд повний розпуки і дрожанє від студени і голоду — були одинокою відповідию.

Була то може осьма година рано і море почало втихомирювати ся. Коло полудня почули теплоту сонця, що крізь дим і глипки ярко їм присьвічувало. Мурин поволи почав відживати; вкінци став і попробував на ново відхилити двері, сильний напір моря поволи уставав і лиш від часу до часу переливала ся филя через корабель. Держачи ся сильно одвірка, старав ся Коко розглянутись по окружаючім его овиди.

— Що бачиш, Коко? — спитала женщина, помітивши з перегородки, що его очи були обернені в однім напрямі.

— Нехай менї так Бог помагає, менї здає ся, що я щось бачу; але маю тілько соли в очах, що не можу нїчого розпізнати — відповів Коко, витягаючи сіль з вій, що в часї почи осїла на его лици.

— А що ти, як гадаєш, бачиш?

— Щось як кусник хмари — відповів він, вертаючи до перегородки і сїдаючи на зелїзній лавцї.

— Ох, горе менї — скрикнула Муринка, відкриваючи дитину, аби поглянути на неї. — Бідний малий Масса Едвард, як він зле виглядає, бою ся, що вскорі помре. Диви, Коко, він вже навіть не віддихає.

Голова дитини звисала в долину, здавало ся, що єї житє завмерло.

— Ти, Юдито, не маєш вже молока для малого? Коли не маєш, то як він може жити? Але чекай, Юдито, я вложу єму малий палець в уста; Масса Едвард певне не мертвий, коли ще устами потягне.

Коко вложив палець в уста дитини і вскорі почув, що она ссе.

— Юдито — скрикнув — Масса Едвард ще жиє, глянь, чи маєш ще хоч каплю в груди.

Бідна Юдита лиш сумно похитала головою, сльози покотили ся їй по лици; она знала, що цїле єї тїло вичерпане.

— Ти, Коко — сказала, обтираючи рукою сльози з лиця — можеш взяти кров з мого серця для Масси Едварда, але молока вже не маю. Молоко пропало.

Ті слова, якими Юдита виявила любов до дитини, піддали Кокови гадку. Він витягнув ніж з кишенї і зовсім холоднокровно розтяв свій палець аж до кости. Кров поплила і він приложив палець до уст дитини.

(Дальше буде).

окружити суд і не впускала нікого, навіть тих, що могли виказати ся картами вступу. В самій сали розправ панувала страшенна глота, а многі з цікавих, котрі поприходили були ще на ранішну розправу, поприносили харч з собою, щоби не були змушені виходити на обід і не стратили через то місця в сали. По 4 год. по полудни розпочала ся дальша розправа від того, що предсїдатель трибуналу рад. Блонарович виголосив своє резіме. Бесїда єго основно оброблена, виголошена ясно і льогічно, була звернена против Боровскої. Коли предсїдатель ще раз представив хід цїлої справи і схарактеризував при тім Боровску, а звертаючись до судиів присяжних сказав: Розважте, прошу, хто нарушив більше достоїньство женщини, чи др. Левицкий, чи таки сама Боровска — хотїла Боровска перебити єго бесїду і крикнула: „Вже не можу того слухати“.

На то відозвав ся п е з и д е н т: Коли менї ще й дальше будете перебивати, то буду змушений казати вас вивести із салї. — Б о р о в с к а: Ну, то винесїть мене. — Президент: Коли хочете. то зроблю так. Президент казав зараз закликати арештантів, щоби забрали Боровску, але ще перед тим лїкар розслїдив стан єї здоровля і рішив, що она може остати ся в сали. — Відтак звернув ся президент до присяжних і сказав: Тепер сповнїть ви свій обовязок. Я сповнив свій, не зважаючи нї на погрози насилані менї листами нї на обиди. Забудьте, мої панове, на хвильку на то, що обжалована єсть хвилево недужа. Ви не маєте тут виконувати дїло милосердия, лиш судити безпартийно і рішучо як пристало на мужчин визначних і независимих. — Бесїду педсїдателя, котра тревала дві години, приняла публика оплесками.

Около 6 год. пішли судиї присяжні на нараду а за пів години вернули з жаданем до трибуналу, щоби поставив додаткове питанє а то: Чи Янїна Боровска винувата, що своїм поведенем критичної ночи причинила ся посередно до смерти Левицкого. — Трибунал по 10 минутах наради відкинув поставлане сего питаня а присяжні пішли знов на нараду. О год. 7 мін. 20 вернула лава присяжних а єї представитель відчитав вердикт: На перше головне питанє (що до убийства) судиї присяжні в і д п о в і л и д в а н а й ц я т и г о л о с а м и н ї. На друге питанє (що до забитя) відповіли судиї пписяжні 6 г о л о с а м и т а к а 6 голосами нї. На основі того вердикту видав трибунал в и р о к у в і л ь н я ю ч и й Б о р о в с к у від вини і кари. Прокуратор вніс жалобу неважности. На сали роздали ся грімки оплески і оклики против обалованої. До Боровскої стали тиснути ся близші знакомі і складали їй ґратуляциї.

— **Репертуар руского театру в Станиславові.** (Саля тов. ім. Монюшка. Початок о год. $7^1/_2$ вечером). Білети продає раньше на всї тоті вистави „Народна Торговля“, а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

Ві второк дня 1 лютого с. р. „Филї моря і любови“, трагедия в 5 дїях Ф. Ґрільпарцера.

В середу дня 2 лютого с. р. „Панна штукарка“, штука в 3 дїях Володского.

В четвер дня 3 лютого с. р. Madame Butterfly, японьска опера в 3 дїях Пуччінія.

Дирекция звертає увагу, що дїтий без білету впроваджувати на салю не вільно. Кожда дитина мусить мати відповідний білет сидячий.

Телеґрами.

Будапешт 31 січня. Ґр. Кін-Гедеркарі відїхав вчера о 5 годинї перед полуднем до Віденя.

Будапешт 31 сїчня. Угорске Бюро кореспдоносить з Відня: Президент кабінету ґр. Кін-Гедерварі заявив одному з редакторів Бюра, що єсть можливе, що розвязанє палати послів наступить ще перед 24 марта. Відроченє палати до 24 марта послїдувало з тої причини, що до того реченця була назначена провізория буджетова, якого правительство зажадало від палати.

Петербург 31 сїчня. Полиция перевела ревізию в помешканю Мамутова, бувшого шефа тайної російскої полиции в Парижи і Римі, а в послїдних часах сотрудника „Нов. Времени“. Ревізия тревала кілька годин. Сконфісковано богато важних паперів.

Париж 31 сїчня. Після послїдних вістий Секвана постійно опадає, хоч дуже поволи. В ботанічнім огороді вода прибула. Коли би вода ще більше прибула, єсть обава, що могли би втечи крокодилї, які знаходять ся в обетонованій саджавцї, а котрі она би забрала. Вода залила пивницї знаного маґазину „Лювр“.

Париж 31 сїчня. Агентия Гаваса доносить з Атин: Арештовано тут пятьох официрів, котрих уважано за противників лїґи войскової. — Около сто студентів устроїло вчера демонстрацию в користь скликаня народних зборів. В містї панує спокій.

Петербург 31 сїчня. Начальник міста заказав звістному славянофілови проф. Погодінови виголошенє відчиту о межинародній ситуациї і обовязках Росиян.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{30}, 5·50, 7·25, **8**^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8**^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2**^{15}, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12**^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2**^{05}, 5·53, **6**^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**^{45}, 3^{50}, **8**^{25}, 8·40, **2**^{45}, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2**^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
„ від 1/6 до 30/9 12·41.
„ від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в складі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Споминн з Атен в ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Кова-Дереза (діточа оперетка) 1 К
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-украïньского письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На річках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кошиський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю велиханів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ в р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Гелзлова ч. 527).